

ФІЗИЧНЕ ВИХОВАННЯ В КОНТЕКСТІ ІНТЕГРАЦІЇ В ЗАГАЛЬНОЄВРОПЕЙСЬКИЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР

Сокол Юлія Євгенівна

**Науковий керівник старший викладач кафедри соціально-гуманітарних
дисциплін, Помазан А. А.,**

**Харківський навчально-науковий інститут
Державного вищого навчального закладу
«Університет банківської справи»**

Особливе місце в українській освіті займає блок гуманітарних наук, до складу якого належить також і навчальна дисципліна «Фізичне виховання». Проте забруднення навколишнього середовища, гіподинамія та інші чинники призвели до різкого збільшення кількості студентів, які мають значні відхилення в стані здоров'я. Однією з причин занепаду масової фізичної культури є зниження мотиваційної складової. Інтерес до занять з фізичного виховання значно знизився у зв'язку з порушенням системності навчального процесу, недосконалого змісту програмних вимог відповідно до проблем повсякденного динамічного життя[1].

Проблема набуває ще більшої актуальності, якщо звернути увагу на те, що останніми роками у зв'язку з інтеграцією України до європейського освітнього простору, певні питання, пов'язані з організацією навчального процесу у вищих навчальних закладах України, потребують деяких уточнень. Передусім виникає питання про місце та обсяг викладання навчальної дисципліни «Фізичне виховання» у національній системі освіти. Ураховуючи, що в університетах США та Західної Європи немає ні кафедр фізичного виховання, ні занять з фізичного виховання як таких, замість них студенти університету мають можливість займатися в спортивних секціях або індивідуально. Але слід зазначити, що на сучасному етапі, коли відбувається реформування національної системи освіти відповідно до стандартів загальноєвропейського освітнього простору, перед кафедрами фізичного виховання як структурних підрозділів ВНЗ стоять не тільки завдання зміцнення здоров'я, розвитку фізичних якостей та рухових здібностей студентів, а першочергові та найголовніші, які сприяють формуванню компетентностей організації і проведенню студентами самостійних занять спортивно-оздоровчого характеру, спрямованих на зміцнення власного здоров'я, підвищення рівня функціональних можливостей організму, позитивної мотивації та потреби в систематичних заняттях[2].

Сучасні європейські навчальні заклади пропонують клубну систему занять спортивно-оздоровчою діяльністю. Безумовно, знайдуться

прихильники та противники кожної із названих форм організації навчального процесу з фізичного виховання, але беззаперечно те, що реалізація бажання використовувати рухову активність у повсякденній діяльності повинне відбуватися на підставі індивідуальних особливостей і потреб кожного студента. Першочергове значення набуває формування у студентів переконання в потребі регулярного використання різноманітних форм фізичного виховання та масового спорту впродовж усього періоду навчання у ВНЗ[3].

Отже, у перехідний період реформування національної системи освіти в загальноєвропейську необхідно зберегти науково-методичний та кадровий потенціал кафедр фізичного виховання, а навчальний предмет «Фізичне виховання» повинен бути обов'язковим предметом для усіх учасників навчального процесу, оскільки це єдина дисципліна, яка вирішує одночасно освітні, виховні й оздоровчі завдання. Уведення додатку до диплому про вищу освіту, згідно з європейським зразком «Diploma Supplement» (паспорт здоров'я), може значно підвищити мотивацію студентів до регулярних занять фізичною культурою та спортом в університеті, що своєю чергою поліпшить рівень здоров'я і фізичної підготовленості студентської молоді та в цілому підвищить ефективність навчально-виховного процесу.

Список використаних джерел:

1. Антикова В. А. Оптимізація фізичного виховання у вищих навчальних закладах / Антикова В. А. // Концепція підготовки спеціалістів фізичної культури в Україні : матеріали Всеукр наук.-практ. конф. – К., 1996. – С. 209–213.
2. Ничкало Н. Г. Розвиток професійної освіти і навчання в контексті європейської інтеграції / Н. Г. Ничкало // Педагогіка і психологія. – 2008. – № 1 (58). – С. 57–69.
3. Якименко Ю. І. Якість освіти – головний принцип Болонського процесу / Ю. І. Якименко // Проблеми модернізації освіти України в контексті Болонського процесу. – К. : Вид-во Європ. ун-ту, 2004. – С. 27–29.